

Награда на името на Петър Марков - на **Стефка Янчева**, ДКТ-Ямбол.

Награди на името на Георги Митев - на **Стефка Янчева** за актьорски принос в развитието на кукленото изкуство, ДКТ-Ямбол; на **Недко Данев** за сценографията на „Най-важното нещо“, ДКТ-Ямбол; на Катя Петрова - за режисурата на „Цар Шушумига“, ДКТ-Пазарджик.

Най-важното нещо
The Most Important Thing

Кукл
Форм

Празникът на кукларите започва...

Кремена Бабачева, селекционер на фестивала

Нестихващите опити за реформиране на театъра и тяхната разнопосочност доказват колко жилаво е театралното братство. То продължава да работи с „възрожденски плам“. Има добри спектакли, има театрални събития, има публика и... има фестивали. Сред големите международни във Варна, Пловдив и Стара Загора е сгушен единственият национален куклен фестивал. И обвиненията, че у нас има много фестивали, отпадат в празничната театрална атмосфера, когато трупите се срещат и съизмерват на сцената, когато приятелски общуват (с чаша в ръка, понякога и до зори). Всеки фестивал е различен, всяко издание на фестивала е различно, но в него се оглежда реалното състояние на театъра, на драматургията, на режисурата.

В това издание на Националния кукленотеатрален фестивал „Михаил Лъкатник“ по различни причини – гастроли зад граница и други ангажименти в този период, не участват част от големите куклени театри. В селекцията преобладават гържавните куклени театри, с изключение на една частна трупа – Център за изкуства „За Родопите“ и Общинския куклен театър в Благоевград. Искам да обърна внимание на факта, че във фестивала сред гържавните театри, участват два драматично-куклени – нещо, което не се случва често във фестивалните афиши. А във вече известния на театралите спектакъл на Драматично-кукления театър „Константин Величков“ в Пазарджик „Цар Шушумига“ на сцената се надиграват куклени и драматични актьори.

И десетте фестивални заглавия са различни като театрален език, но обединяващото е режисьорската отговорност към текста. Никак не е маловажно, че оригиналният авторски текст вече не е бяла лястовица, а половината от заглавията са на съвременни български автори. Сценичните адаптации на класически приказки и в петте заглавия от афиша излизат от познатата в годините рамка на буквалното превръщане на прозаичния текст в диалог, гарниран с песничка на всеки от героите – „Аз съм...“ Адаптираните за сцена текстове носят почерка, театралната е-

стетика на всеки един от режисьорите и в този смисъл те доказват правото си на авторски театър. И въпреки всичко българският куклен театър все още чака своите Валери Петров, Рада Московва, Борис Априлов... Малкият зрител, пленен от ярката театралност на сцената, обича приказката, интересно му е в залата, дори и когато знае щастливия край. И все пак – в конкуренцията на голямата филмова анимация и гетето чака на сцената „екшъна“ на любимите си Маккуин, Легена епоха, Спайгермен...

Това издание на фестивала има и още едно голямо качество – и десетте спектакъла показват силни актьорски трупи и едно великолепно младо поколение, което доскоро болезнено липсваше на някои от участващите трупи.

Искрено се надявам, че публиката ще аплодира, а журито ще бъде приятно затруднено да отличи най-добрите от десетте добри фестивални представления.

На добър час!

Из Бюлетин № 1 на фестивала

Общуването – чарът на фестивала:
Румен Николов,
проф. Дора Рускова
и Елена Дойчева
Communicating –
the festival's charm:
Rumen Nikolov,
Dora Ruskova and
Elena Doicheva

